ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΛΕΩΝΟΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΕΝΑΣ ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΕΙΔΙΩΤΗΣ

Στὴ γωνιὰ τοῦ σαλονιοῦ τὴν βυθισμένη σ' ἕνα ὠχροπράσινο ἡμίφως ποὺ ἐστάλαζε ἀπ' τὸ ὅμοιου χρώματος ἀμπαζοὺρ μιᾶς μικρῆς ἠλεκτρικῆς λάμπας εἶχε χυθεῖ ἡ χαρακτηριστικὴ ἐκείνη ἀτμόσφαιρα τοῦ ἀνεξήγητου φόβου ποὺ καταλαμβάνει καὶ τοὺς πειὸ μορφωμένους ἀκόμη ἀνθρώπους ὅταν ἀκοῦνε φρικιαστικὲς διηγήσεις. Ἕνας εἶχε μιλήσει γιὰ περίεργα πνευματιστικὰ φαινόμενα καὶ ὅπως γίνεται συνήθως σὲ παρόμοιες περιστάσεις, ἡ μιὰ διήγηση εἶχε φέρει τὴν ἄλλη, πιὸ φοβερή, πιὸ ἀνατριχιαστικὴ ἀπὸ τὴν προηγούμενη.

— Δὲν μένει παρὰ νὰ μιλήσωμε γιὰ φαντάσματα καὶ γιὰ στοιχειωμένους πύργους, εἶπε μιὰ κυρία μὲ εὐαίσθητα νεῦρα ποὺ ἡ εὐαισθησία της αὐτὴ δὲν τὴν ἐμπόδιζε ὥστόσο ν' ἀκούῃ μὲ τὸ μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον τὶς πιο φρικιαστικὲς διηγήσεις.

Νομίζει κανεὶς ἐπρόσθεσε, ὅτι βρισκόμαστε σὲ κανένα «γκινιόλ» (1).

Καὶ πράγματι ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε ὑπερπληρωθεῖ ἀπὸ φρίκη. Σκεττικοὶ καὶ ἀμίλητοι ὅλοι εἶχαν τὴν ἔκφρασιανθρώπων ποὺ βρίσκονται ὑπὸ τὸ κράτος ἑνὸς χυστηριώδους καὶ ἀνεξηγήτου φόβου, ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν μιᾶς ἀόρατης ὑπερφυσικῆς παρουσίας στὴν πραγματικότητα τῆς ὁποίας κανεὶς δὲν ἐπίστευε, ὅλοι ὅμως τὴν αἰσθανόνταν.

— Καλὲ δὲν ἀλλάζουμε λέγω 'γὼ θέμα ὁμιλίας, φώναξε αἴφνης ἡ οἰκοδέσποινα, μιὰ καλοζωϊσμένη ροδοκόκκινη πενηντάρα ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ χαλᾷ οὔτε στιγμὴ τὸ κέφι της καὶ μάλιστα γιὰ τόσο μηδαμινὰ πράματα καὶ χωρὶς λόγο.

— Ὄχι πρὶν σᾶς διηγηθῶ καὶ γὼ κάτι, εἶπε μὲ σιγανὴ φωνὴ ἕνας χλωμὸς ἀδύνατος νέος ποὺ κουρνιασμένος στὸ κάθισμά του δὲν εἶχε βγάλει λέξη ὡς ἐκείνη τὴν ὥρα.

—Δὲν πιστεύω νὰ εἶνε τὸ «comp de grâce» κύριε Δαλίδη.

— Ἐξαρτᾶται, ὅπως τὸ πάρετε..

— Καλά, καλά, διέκοψε ἡ οἰκοδέσποινα ποὺ τὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τὴν νέα διήγηση εἶχε ὑπερνικήσει τὴν προσωρινή της δυσφορία. Σᾶς ἀκοῦμε.

***

Ἦταν —ἄρχισε νὰ λέγῃ ὁ Δαλίδης τὴν ἐπαύριον τῆς μάχης τοῦ Σκρᾶ, ὅπου καθὼς ξέρετε, σκοτώθηκαν ἀρκετὲς χιλιάδες ἀνθρωποι δικοί μας καὶ ξένοι. Εἶχα τὴν τύχη νὰ ὑπηρετῶ ὡς σωφὲρ τοῦ μεράρχου, ἂν καὶ τὸ αὐτοκίνητό μου δὲν τὸ χρησιμοποιοῦσε ὁ ἴδιος ἀλλὰ πάντοτε σχεδὸν οἱ ὑπασπισταί του. Ἴσως ἐπειδὴ ἦταν ἕνα φορτάκι ἀρκετὰ στενό, καθόλου κατάλληλο γιὰ τὴν ψηλὴ καὶ μεγαλόσωμη προσωπικότητά του. Ὅλη ἡ μέρα ἐκείνη εἶχε περάσει γιὰ μένα χωρὶς κανένα ἐξαιρετικῆς σημασίας γεγονὸς καὶ μόνον κατὰ τὸ βράδυ μ' ἐκάλεσε ὁ στρατηγὸς καὶ μὲ διέταξε νὰ παραλάβω ἕναν σάκκο ποὺ θὰ μοῦ ἔδιναν δυὸ κυρίες τοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ. «Θὰ παραδώσετε, μοῦ εἶπαν ὕστερα ἀπὸ λίγο οἱ κυρίες, τὸν σάκκο αὐτὸν στὸ νοσοκομεῖο τῆς Μποέμιτσας.» Εὐχαριστημένος ποὺ θ' ἀπομακρυνόμουν τὴν νύχτα ἐκείνη ἀπ' τὴν γραμμὴ τοῦ πυρός, τὴν τρομερὴ αὐτὴ κόλαση, ὅπου τὴν προηγούμενη ἀκριβῶς μέρα εἶχε φανεῖ ἀκόμη μιὰ φορὰ σὲ ὅλη τὴ φρίκη της, οὔτε πρόσεξα κἂν τοὺς νοσοκόμους τὴν ὥρα ποὺ τοποθέτησαν τὸν σάκκο μέσ' στὸ αὐτοκίνητο. Τίποτε ἄλλο δὲν πῆρε τὸ μάτι μου παρὰ μόνον ὅτι ἦταν ἕνας μεγάλος σάκκος ἀπὸ χοντρὸ γκρίζο πανί, σὰν ἐκείνους ποὺ μεταχειρίζονται οἱ ναυτικοὶ στὰ πλοῖα.

— Ἔ Γιώργη ! εἴμαστε γιὰ νᾶμαστε πάλι, εἶπα τὴν στιγμὴ ποὺ ξεκίνησε τὸ αὐτοκίνητο, στὸν νέο βοηθό μου.

— Καὶ εἶχα κάτι σκασίλες, κὺρ δεκανέα, μοῦ εἶπε μὲ τὸ κουτσαβάκικο ὕφος του, ὁ βοηθός μου, ἕνας νέος μάγγας, βέρος πλακιώτης, γνωστὸς γιὰ τὰ χωρατά του καὶ τὶς φάρσες του. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν καλή του καρδιά. Τὸν στρατιώτη αὐτὸν δὲν τὸν χωρίζομουν ποτὲ ὄχι μόνον γιατὶ τὸν χρειαζόμουνα γιὰ τὸ αὐτοκίνητο καὶ μοῦ κρατοῦσε συντροφιά, ἀλλὰ καὶ γιατὶ ἡ ἄβυσση εὐθυμία του καὶ ὁ συγχρονισμός μας στὸ στρατό, εἶχαν ἀναπτύξει μεταξύ μας, παρὰ τὴν διαφορὰ τῆς κοινωνικῆς τάξεως καὶ τῆς μορφώσεώς μας, ἕνα εἶδος πραγματικῆς φιλίας.

— Καὶ δὲ μοῦ λές, κὺρ δεκανέα, θὰ τὸ σκάσουμε λίγο γιὰ τὴν Σαλονίκη ;

— Ἄκου λέει, ἂν προφτάσουμε· τί τὸ «βάσανο» θέλεις πάλι νὰ δῇς ;

—Ἄμ μικράκι εἶνε αὐτὸ κὺρ δεκανέα ! ἀπήντησε σέρνοντας τὸ τελευταῖο ἄλφα τῆς φράσεώς του καὶ ἀναστενάζοντας κωμικώτατα.

»Τὸ αὐτοκίνητο προχωροῦσε σιγά. Διασχίζαμε ἕναν κατηφορικὸ δρόμο ὅλο στροφές, τρομερὰ ἀνώμαλο, ὅπου ἦταν κίνδυνος ν' ἀναπτύξῃ κανεὶς ταχύτητα. Ἄλλωστε δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος. Δὲν ἐκάναμε ταξειδάκι ἀναψυχῆς ; Λεξιά μας ἐπρόβαλε ἕνας σκοτεινὸς ὄγκος βουνοῦ καὶ ἀπ' τὴν ἄλλη μεριὰ ρεματιὲς βαθειὲς καὶ κατάξερες ποὺ ἔδιναν στὸ τοπεῖο ἕναν πόνο παράξενο, ἕνα ἄγριο μεγαλεῖο. Τὸ φεγγάρι ὁλοστρόγγυλο ἔκαμνε μὲ τὸ ὀχρό του φῶς σὰν φαντασμαγορικὸ τὸ ἔρημο ἐκεῖνο τοπεῖο τὴν ἀγριότητα τοῦ ὁποίου μεγάλωνε τὸ κρύο τῆς χειμωνιάτικης νύχτας.

»Στὸ δρόμο συναντούσαμε κάθε τόσο διάφορα ἄλλα αὐτοκίνητα, βαρειὰ μεταφορικὰ καὶ ἀποσπάσματα ποὺ καὶ σ' ἐκεῖνο ἀκόμη τὸ ἀπομακρυσμένο ἀπ' τὴ φωτιὰ μέρος, ἔδιναν ὅλη τὴν ἐντύπωση τοῦ πολέμου. Κάθε στιγμὴ ἀναγκαζόμαστε νὰ σταματοῦμε καὶ νὰ παραμερίζουμε γιὰ νὰ περάσουν ἵππα ἀποσπάσματα ποὺ τὰ ἔδηγοῦσαν κομψοὶ νέοι γάλλοι ἀξιωματικοί, ἢ κομψότης τῶν ὁποίων ἔτσι καθὼς ἦταν μιὰ χτυπητὴ ἀντίθεση μὲ τὸ περιβάλλον, ἔκαμνε περίεργη ἐντύπωση.

— Γιὰ κύττα, μουρμούρισε ὁ Γιώργης, λές καὶ πᾶνε στὸ χορό. Ἄμ καὶ σᾶς θὰ σᾶς φᾷ ἡ «μαρμάγκα» (2) κακομοίρηδες !

Καὶ ὡσὰν ἡ πένθιμη αὐτὴ σκέψη νὰ τοῦ ἔδινε κέφι, ἕνα νευρικὸ κέφι ποὺ συναντᾶται συχνὰ σὲ ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν σὲ συνεχῆ κίνδυνο, ἄρχισε νὰ σιγοτραγουδᾷ ἕνα λαϊκὸ τραγουδάκι :

Γιὰ τὴν μακρούλα π' ἀγαπάω,
Πλέουμαι, οιδερώνουμαι,
Κι' ἂν μὲς στὶς μπύρες ξενυχτάω,
στὴν ἀγκαλιά της τσαλακώνουμαι.

»Πλησιάζαμε σὲ μιὰ ἐξαιρετικὰ ἐπικίνδυνη στροφή, τὸν κίνδυνο τῆς ὁποίας ὑπεδείκνυε στοὺς σωφὲρ μιὰ πινακίς ἀπ' ἐκεῖνες ποὺ εἶχαν οἱ δρόμοι τῆς στρατιωτικῆς ζώνης στὸν πόλεμο.

— Κὺρ δεκανέα, κοντεύουμε στὴν «κρεμάλα», μοῦ εἶπε ὁ βοηθός, καὶ σὰν νὰ μὴν τοὔκανε καμμιὰ ἐντύπωση τὸ πρᾶμα, ἐξακολούθησε τὸ τραγοῦδι του :

Γιὰ τὴν ξανθούλα π' ἀγαπάω
καὶ συλλογᾶς κάνω κακές,
γι' αὐτήν, τὸ ξέρω, πὼς θὰ πάω,
καὶ θὰ πεθάνω μὲς στὶς κεντρικές.

***

Εἴχαμε φθάσει πιὰ στὴν ἐπικίνδυνη στροφή. Ἕνα ἀπότομο φρενάρισμα ποὺ ἔκανα γιὰ νὰ λιγοστέψω τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου, ἔρριξε τὸ σάκκο στὴν πλάτη μου.

— Ρὲ Γιώργη, εἶπα στὸ βοηθό μου, δὲν τραβᾷς λίγο αὐτὸ τὸ σάκκο ποὺ μοῦ χτυπᾶ τὴν πλάτη !

— Ἄμ' αὐτοκίνητο εἶνε αὐτὸ ἢ σπιρτόχουτο ; ἔκανε ὁ βοηθὸς καὶ σιγοτραγουδώντας ὁλοένα γύρισε γιὰ νὰ σιάξῃ τὸ σάκκο.

Ἔξαφνα σὰν κάτι ἐντελῶς ἀπροσδόκητο νὰ τοῦ εἶχε συμβεῖ, ἔκοψε μονομιᾶς τὸ τραγοῦδι του.

— Ρὲ τί ἔπαθες ; τὸν ρώτησα, γιατὶ μολονότι ἡ προσοχή μου ἦταν ὅλη συγκεντρωμένη στὸ τιμόνι, δὲν μοῦ διέφυγε ὥστόσο ἡ ἀπότομη σιωπὴ τοῦ βοηθοῦ μου.

— Τίποτε, τίποτέ, δὲν πατᾷς, νὰ πᾶμε λίγο γλήγορα ποὺ κάνει διαβολεμένο κρύο.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη δέν τὸ παλυπρόσεξα, ἀργότερα ὅταν εἶδα κι' ἐγὼ τὸ φρικιαστικὸ πράγμα ποὺ εἶχε κι' ἐκεῖνος δεῖ τὴν ὥρα ἐκείνη, θυμήθηκα ὅτι τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ μοῦ εἶπε στὸ ταξεῖδι μας τὰ εἶπε σχεδὸν τραυλίζοντας, σὰν ἕνα τρομερὸ ἐξαφνικὸ θέαμα νὰ τοῦ εἶχε κόψει καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν λαλιά του, καὶ κατάλαβασυγχρόνως γιατὶ εἶχε προσπαθήσει νὰ δώσῃ ἕναν ἐντελῶς ἀδιάφορο τόνο στὴ φωνή του· αἰσθάνθηκε ἐξ ἐνστίκτου, καθὼς καὶ ὁ ἴδιος μοῦ ἐξήγησε κατόπιν, ὅτι δὲν ἔπρεπε κατ' οὐδένα λόγον νὰ μοῦ μεταδώσῃ τὸν τρόμο του, τὸν πανικὸ του, γιατὶ θὰ κινδυνεύαμε ἂν διεσπᾶτο ἡ προσοχή μου νὰ τσακιστοῦμε, ἔτσι κακὸς ποὺ ἦταν ὁ δρόμος.

***

Πλησιάζαμε στὴν Μποέμιτσα. Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα λέξη δὲν εἶχε βγεῖ ἀπ' τὸ στόμα τοῦ Γιώργη. Μόνον κάθε τόσο μοῦ ἔλεγε μηχανικά, ἀφηρημένα, «κάνε γλήγορα» «κάνε γλήγορα» σὰν νὰ μὴν μποροῦσε νὰ ὑπομείνει κάτι ποὺ λές καὶ τὸν κυνηγοῦσε, κάτι ποὺ τοῦ ἐπλάκωνε τὸ στῆθος ἀλλ' οὔτε καὶ ποὺ μποροῦσε νὰ μοῦ τὸ πεῖ. Μετροῦσε λὲς τὰ λεπτὰ ποὺ μᾶς ἐχώριζαν ἀκόμη ἀπ' τὸ τέρμα τοῦ ταξειδιοῦ μας. Οἱ πρῶτοι καταυλισμοὶ εἶχαν κιόλας φανεῖ. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸ αὐτοκίνητο σταμάτησε μπρὸς στὸ νοσοκομεῖο τοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ. Κορνάρισα γιὰ νὰ ἔλθουν νὰ παραλάβουν τὸν σάκκο καὶ ἔκανα νὰ κατεβῶ. Ὁ βοηθός μου σὰν ἀπο-

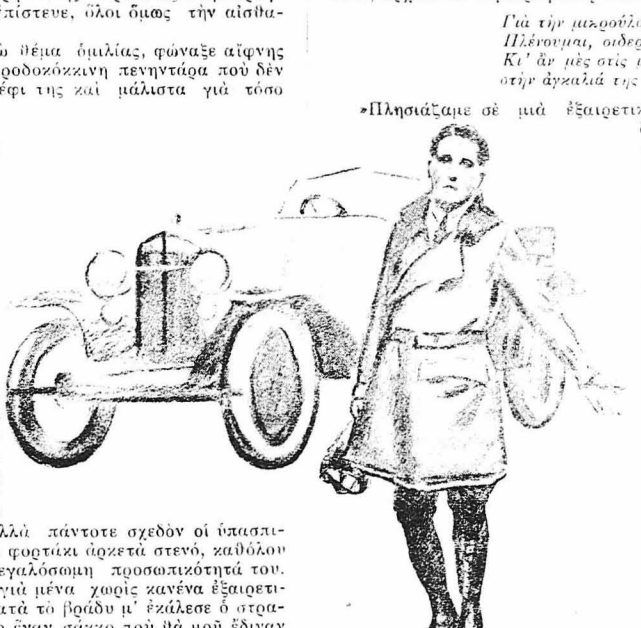

Ὑπηρετοῦσα ὡς σωφὲρ.

(1) Τὸ γνωστὸ παρισινὸ θέατρο ὅπου παίζονται μόνον φρικιαστικὰ ἔργα.
(2) Τὸ μοιραῖον.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ἕνας Μενιδιάτης γυρίζει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα στὸ χωριό.

— Ἔκαμες καλὰ παζάρια κουμπάρε Κόλια ; τὸν ἐρωτᾷ ἕνας συχωριανός του.

— Δόξα σοι ὁ θεός, λέει ὁ Κόλιας. Ὁ παπᾶς μοῦ ἔδοσε ἕνα δίφραγκο νὰ πάρω ἕναν καζαμία κι' ἐγὼ μὲ τὰ ἴδια λεπτὰ ἐπῆρα δύο περυσινούς !..

***

Ὁ Μάριος ἀπὸ τὴ Μασσαλία καὶ ὁ γυιός του ἔτρωγαν μαζὶ λαρδὶ καὶ βραστὲς πατάτες. Καὶ ἐπειδὴ ὁ γυιὸς εἶχε ριχθεῖ κατὰ προτίμησι στὰ κομμάτια τοῦ λαρδιοῦ ὁ Μάριος τοῦ εἶπε.

— Τρῶγε καλλίτερα τὶς πατάτες, παιδί μου. Δὲν ὑπάρχει τίποτε θρεπτικώτερο ἀπὸ τὶς πατάτες.

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ λόγο τὶς ἀφήνω, γιὰ σᾶς μπαμπᾶ...

***

Μιὰ γυναῖκα λέει στὸ γείτονά της ποὺ ἔλειπε, ὅτι ἔχασε τὸν ἄνδρα της.

— Ἀ, τὸν κακομοίρη, λέει ὁ γείτονας. Καὶ ποιὰ ἦταν τὰ τελευταῖα του λόγια ;

— Δὲν εἶπε τίποτε. Ἤξερε πολὺ καλὰ ὅτι μαζί μου δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Δὲν θὰ τὸν ἄφηνα νὰ πῇ αὐτὸς τὸν τελευταῖο λόγο.

***

Στὸ σχολεῖο.

—Ἀπὸ ποῦ βγαίνει τὸ μαλλί; ἐρωτᾷ ὁ δάσκαλος.

Ὁ μαθητής. — Δὲν ξέρω κύριε.

Ὁ δάσκαλος. — Καὶ τὸ σακκάκι σου, τὸ γελέκο σου, τὸ πανταλόνι σου ἀπὸ τί γίνεται ;

Ὁ μαθητής. — Ἀπὸ τὰ παλιὰ ροῦχα τοῦ πατέρα μου.

***

Ἕνας γερωπαραλυμένος ποὺ ἔψαχνε γιὰ περιπέτειες στὸ δρόμο, μιὰ μέρα ποὺ ἔβρεχε καὶ εἶδε μιὰ ὄμορφη κυρία πὺ ἐπερίμενε κάτω ἀπὸ ἕνα ὑπόστεγο, τῆς εἶπε γιὰ νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς εὐκαιρίας.

— Κυρία εἶσθε χωρὶς ὀμπρέλλα. Θέλετε νὰ μοῦ κάμετε τὴν τιμὴ νὰ δεχθῆτε τὴ δική μου ;

Καὶ ἄπλωσε τὸν ἀγκῶνά του.

— Μὲ πολὺ εὐχαρίστησι, κύριε, εἶπε ἡ κυρία.

Καὶ πέρνοντας ἀπὸ τὰ χέρια του τὴν ὀμπρέλλα ἐξαφανίσθηκε ἀμέσως ἀφήνοντας τὸ γέρο στὴβροχή !

***

Μεταξὺ ἐρωτευμένων.

— Τί εὐτυχία Νίκο μου, ὅταν θὰ παντρευθοῦμε. Θὰ συμμερίζομαι ὅλες τὶς στενοχώριες σου καὶ ὅλες τὶς λύπες σου.

— Μὰ δὲν ἔχω Νίτσα μου, οὔτε στενοχώριες, οὔτε λύπες.

— Μὰ θὰ ἔχῃς, Νίκο μου, θὰ ἔχῃς ὅταν θὰ παντρευθοῦμε. Ὅσο γι' αὐτὸ σε βεβαιῶ.

***

— Μπαμπᾶ, θέλω νὰ παντρευθῶ μὲ τὴν Τιτίνα, ἔλεγε ἕνας νέος στὸν πατέρα του.

— Τὴν ἀγαπᾷς τόσο πολύ, παιδί μου.

— Ὤ, μπαμπᾶ, τὴν ἀγαπῶ τόσο πολὺ ποὺ μοῦ ἔρχεται νὰ τὴ φάω.

Ἔξη μῆνες ἀργότερα ὁ πατέρας του, τοῦ εἶπε.

— Λοιπὸν πῶς τὰ πᾷς μὲ τὴ γυναῖκα σου ;

— Μὴν τὰ ρωτᾶτε μπαμπᾶ. Μετανιῶ ποὺ δὲν τὴν ἔφαγα τότε ποὺ ἦταν καιρός !...

λυθωμένος δὲν ἐσάλευε ἀπ' τὴ θέση του.

— Ρὲ γιώργη, ἔκανες σὰν τρελλὸς νὰ φτάσεις καὶ τώρα κάθεσαι ;

Συγχρόνως ὅμως καθὼς γύρισα γιὰ νὰ τοῦ μιλήσω, ξαφνίστηκα ἀπὸ τὴν χλωμάδα του.

— Ρὲ Γιώγη πῶς εἶσαι ἔτσι ; μιᾶς καὶ ἀρρώστησες ;

— Κύττα νὰ ἰδεῖς, μοῦ ἀπήντησε μὲ φωνὴ ποὺ μόλις ἀκουγότανε, μιὰν ἄχρωμη φωνὴ ἀνθρώπου ποὺ σβύνει.

Γύρισα· καὶ τότε εἶδα κάτι ποὺ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ· μέσ' ἀπ' τὸ σάκκο ποὺ εἶχε λυθεῖ ἀπ' τὰ τραντάγματα τοῦ αὐτοκινήτου, ξεπεταγότανε κάτι ἀκατανόμαστο· ἕνας μεγάλος ἀνθρώπινος ὄγκος κατάμαυρος καὶ σὰν ξηραμένος ἀπὸ φωτιά.

— Ἀ φέρατε τὸ πτῶμα τοῦ ἀεροπόρου ποὺ κάηκε χτές, εἶπαν δυὸ νοσοκόμοι ποὺ εἶχαν πλησιάσει ἐκείνη τὴν στιγμὴ στὸ αὐτοκίνητο γιὰ νὰ παραλάβουν τὸν σάκκο. Καὶ δίχως νὰ προσθέσουν τίποτε ἄλλο ἐπῆραν τὸ πτῶμα καὶ τὸ μετέφεραν στὸ νοσοκομεῖο.

. . . . . .

Εἴχαμε ταξειδέψει χιλιόμετρα ὁλόκληρα μὲ ἕναν νεκρό...

Κλέων Παράσχος

ΞΕΝΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΡΑΚΟΙ

Τοῦ Scott

Κατέβαινα στὴν λαγκαδιὰ ποῦ τὰ νερὰ κυλοῦνε
κι' ἄκουσα δυὸ κατάμαυροι κοράκοι νὰ μιλοῦνε
κ' ἕνας στὸν ἄλλον ἔλεγε : Σήμερα ποῦ θὰ πᾶμε,
νὰ βροῦμε κάτι τι καλὸ κι' ὀρεχτικὸ νὰ φᾶμε ;

— Ἕναν Ἱππότη, σύντροφε, ποὺ τὸν θαροῦν χαμένο,
σ' ἀπάτητη παραμερὶὰ τὸν εἶδα σκοτωμένο.
Ὁ κόρμος ἂν δὲν ἔμαθε τὸ μυστικό, τὸ ξέρει
ὁ σκύλος, τὸ γεράκι του καὶ τ' ὄμορφό του ταῖρι.

Σ' ἕναν ἄλλον τώρα ὁ σκύλος του κουνάει τὴν οὐρά του,
καὶ τὸ γεράκι κυνηγᾶ πουλιὰ γιὰ τὴν κυρά του,
καὶ ἡ κυρά του ἡ ὄμορφη σ' ἄλλη γλεντάει ἀγκάλη.
Πᾶμε καὶ μεῖς νὰ κάνουμε στὸ πτῶμα καραβάλι.

Ἦταν τὰ μάτια του γλυκά, καὶ σὰν θὰ πρωτοπᾶμε,
τὰ μάτια του τὰ γαλανὰ νὰ βγάλουμε νὰ φᾶμε·
νὰ πάρουμε καὶ τὰ ξανθά, τὰ μακρυά του τὰ μαλλιά,
νὰ πλέξουμε, νὰ σιάξουμε τὴν χαλασμένη μας φωλιά.

Γιὰ τὸν χαμό του λὲν πολλὰ καὶ παραμύθια πλάθουν,
μὰ ποῦνε, τί ἀπόγινε ποτὲ δὲν θὰ τὸ μάθουν·
θὰ γυμνωθοῦν τὰ κόκκαλα, μὲ τὸν καιρὸ θ' ἀσπρίζουν
κ' ἐπάνω τους ὅλοι οἱ καιροὶ περνῶντας θὰ σφυρίζουν.

ΕΒΡΑΔΥΑΣΕ

Τοῦ Longfellow

Ἐβράδυασε κι' ἀπὸ τῆς Νύχτας τὰ φτερὰ
τὸ θλιβερὸ σκοτάδι κατεβαίνει
καὶ πέφτει ὅπως πέφτει κάποτε φτερὸ
ἀητοῦ, ποὺ μέσ' στὰ σύννεφα διαβαίνει.

Βλέπω τὰ φῶτα τοῦ χωριοῦ ποὺ λάμπουνε
ἀνάμεσα στὴν καταχνιὰ καὶ τὴν βροχή·
μοῦ σφίγγει κάτι τὴν καρδιὰ κ' αἰσθάνομαι
μιὰ θλίψη ποὺ μοῦ κυριεύει τὴν ψυχή.

Μιὰ θλίψη σκοτεινὴ καὶ κάτι σὰν καϋμό,
καϋμὸ ποὺ δὲν δαγκάνει σὰν τὸν πόνο
καὶ μοιάζει μὲ τὴν λύπη ὅπως μοιάζουνε
ἡ καταχνιὰ μὲ τὴν βροχούλα μόνο.

Ἔλα νὰ μοῦ διαβάσῃς κάποιο ποίημα
ἁπλὸ καὶ μέσ' ἀπ' τὴν καρδιὰ βγαλμένο,
νὰ φέρῃ τὴν γαλήνη στὴν καρδούλα μου
κι' ἀνάπαψι στὸν νοῦν τὸν κουρασμένο.

Μὴ μοῦ διαβάσῃς ποιητὴ ἀπ' τοὺς τραγούς,
ἀπὸ τοὺς βάρδους ἱππότων καὶ θρόνων,
ποὺ τὸ βαρύ τους βῆμα πάντα θ' ἀντιχῇ
μέσα στοὺς διαδρόμους τῶν αὐλῶνων.

Γιατὶ αὐτοὶ μὲ τὶς τραγὲς ἰδέες τους
μᾶς φέρνουν στὴν ψυχὴ τὸν ἐνθουσιασμὸ
γιὰ τοὺς ἀγῶνας τῆς ζωῆς σὰν ἐμβατήριο
μὰ ἐγὼ ν' ἀναπαντῶ ἀπόψ' ἐπιθυμῶ.

Νὰ μοῦ διαβάσεις ἕνα ποιητὴ μακρὺ
ποὺ τρέχει τὸ τραγούδι ἀπ' τὴν καρδιά του
καὶ πέφτει σὰν βροχὴ ἀπὸ τὰ σύννεφα,
σὰν δάκρυο ἀπὸ τὰ βλέφαρά του.

Ἕνα φτωχό, ποὺ σκλάβος τὴν ἡμέρα στὴν δουλειά,
τὴν νύχτα δίχως φῶς καὶ ἡσυχία,
μέσ' στὴν ψυχή του ἄκουσε τὴν μάγισσα,
τοῦ τραγουδιοῦ τὴν θεία μελωδία.

Τέτοια τραγούδια ἔχουνε τὴν δύναμι
νὰ ἡσυχάζουν τὴν ἀνήσυχη ψυχή,
καὶ νὰ τῆς φέρνουν τὴν γλυκειὰ ξεκούρασι,
ποὺ φέρνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἡ προσευχή.

Πάρε λοιπὸν τὸν τόμο τὸν ἀτίμητο
καὶ διάβασε τὸ ποίημα τῆς ἐκλογῆς σου
κι' δόσε στὸν γλυκὸ ρυθμὸ τοῦ ποιητὴ
τὴν ὀμορφιὰ καὶ γλύκα τῆς φωνῆς σου.

Θὲ νὰ γεμίσῃ ἡ Νύχτα μουσική,
κι' ἡ φροντίδες ποὺ μᾶς δέρνουν τὴν ἡμέρα
θὲ νὰ μαζέψουν τὰ τσαντίρια τους σὰν Ἄραβες,
νὰ πᾶν' νὰ τσαντιρώσουνε πιὸ πέρα.

Μεταφράσεις **Δ. Στάη**